

ת"פ 2279/04/14 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד בלאל עמר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2279-04-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' עאשור ואח'
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
ע"י ב"כ עו"ד ב' אלעזר

נגד

בלאל עמר (הנאשם 2)
ע"י ב"כ עוה"ד ע' אבו עאמר ול' סטל

הנאשם

הכרעת דין

בכתב האיטום שהוגש נגד הנאשם דן והנאשם 1 מר ג'ומעה עשור בחודש אפריל 2014, הואשם הנאשם בעבירה של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בצירוף סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה, בגין אירוע שארע ביום 15.1.14.

עובדות שאינן במחלוקת:

1. החל מדצמבר 2013 החלו עבודות פיתוח שטח ברחוב אחימעץ בתל-אביב, שביצעה חברת אולניק, חברה להובלה - עבודות עפר וכבישים בע"מ (להלן - "אולניק" או ה"חברה"), ובכללן חפירות לצורך ביצוע מערכות מים, ביוב ותיעול. מנהל העבודה מטעם החברה היה הנאשם 1.
2. בין הרחובות המקבילים אחימעץ ונטעים, בשטח לא-בנוי, הוקצה למבצעי העבודות "שטח התארגנות" בו נאספו ונשמרו חומרי ואביזרי בנייה והוצבו מבני-ארעי של שירותים, סככה וכיו"ב. בצדו המערבי של שטח זה היה שביל מרוצף להולכי רגל, שנמתח בין הרחובות אחימעץ ונטעים (תשריט ת/3).
3. שימוש הולכי רגל בשביל:

א. סביב מתחם העבודה רחוב אחימעץ היה גידור, כמחויב בתנאי ההיתר שהכתיבו המשטרה והעירייה, כדי להבטיח שהולכי רגל לא ייקלעו לאזור העבודה המסוכן. בגדר היו שערים, שהיו אמורים להיות מאוישים, ורק בהם היו אמורים לעבור כלי הרכב וכלי העבודה. למעשה, נפרצה הגדר מול השביל, ועל השביל נעו כלי רכב כבדים וכלי עבודה ממונעים;

ב. גם ביום האירוע היתה הגדר פרוצה כאמור - ואין נפקא מיניה מתי נפרצה - ואותו פתח, או שער מאולתר, היה פתוח;

ג. אין מחלוקת אפוא, כי השביל שימש בכפילות מסוכנת הן את מבצעי העבודה - משאיות וכלי עבודה ממונעים - והן הולכי רגל במעברם בשביל בין הרחובות אחימעץ ונטעים. מצב זה הוא אכן "חמור ופסול" כדברי התובע המלומד בסיכומיו, שנשא עמו "סיכון חיי עוברי האורח" כדברי הסנגורים המלומדים בסיכומיהם, ומה צר שסיכון זה הפך למציאות מרה;

ד. אדגיש כבר עתה: קביעות עובדתיות אלו נעשות על-בסיס עמדות הצדדים, אך ורק לצורך בירור המחלוקת העובדתית בתיק זה, ואין בהן כדי להשליך על עניינו של כל גורם אחר שאיננו צד בהליך (וממילא לא היה לקביעות כאלה ערך ראייתי או אחר בהליכים אפשריים נגד גורמים אחרים);

4. ביום האירוע עבד הנאשם כנהג טרקטור ועסק בחפירה ובפינוי עפר מאתר העבודה ברחוב אחימעץ על-ידי העמסתו בכף הטרקטור, נסיעה על השביל, ושפיכת העפר למשאית שעמדה סמוך לקצה השביל ברחוב נטעים - מרחק של כעשרים או שלושים מטרים (תשובת הנאשם לאישום).

5. במקום נכחו גם נהג המשאית מר שלום דגן, שהחנה את המשאית, יצא ממנה ושהה באתר, ומר שאוקת עכאשה, שהועסק באתר כ"ג'וקר" - תצפיתן או מכוון, שתפקידו היה להשגיח שהנאשם אינו פוגע בקווי תקשורת, חשמל ומים בעת חפירת העפר, וכן להזהיר הולכי רגל. בעת האירוע היה שאוקת בתוך אתר העבודה ולא הלך או נמצא בסמוך לטרקטור (כך לדברי הנאשם, שלום ושאוקת).

6. בערך בשעה 12:00 נהג הנאשם על השביל את הטרקטור, שכפו היתה עמוסה עפר, מהחפירה לכיוון המשאית, כששלום הולך אחריו. לפתע הבחין שלום בגופתו של המנוח, הרב אלקנה אליאסי ע"ה, מוטלת על השביל. שלום צעק, הנאשם עצר, ולמקום הוזעקו המשטרה וצוות מד"א שקבע את מות המנוח במקום.

7. בעת האירוע היה מזג האוויר בהיר, ואין טענה כי שדה הראייה של הנאשם הופרע.

האישום:

1. הנאשם נסע כאמור בעת שכף הטרקטור היתה בחלקה התחתון בגובה של כארבעים ס"מ מהקרקע, ובעת נסיעתו פגע באמצעות הכף בחזהו של המנוח וכך גרם למותו.

2. מותו של המנוח נגרם עקב רשלנותו של הנאשם שנהג בחוסר זהירות וברשלנות, ללא תשומת לב לעוברי דרך; נהג בשביל הולכי הרגל באופן שסיכן את הולכי הרגל; ונהג בקלות ראש על המדרכה שלא נועדה למעבר כלי רכב, מבלי לתת דעתו לאפשרות שהולכי רגל עוברים במקום.

עמדת ההגנה:

1. הנאשם הכחיש כי פגע במנוח, וכי גורם המוות הוא פגיעה שכזו.
2. עוד תהתה ההגנה, אם אכן מקום מציאת הגופה הוא מקום פטירתו של המנוח.
3. ההגנה הצביעה על מהירות הנסיעה הנמוכה. כך, לא ניתן להניח כי המנוח לא שמע את הטרקטור הרועם ולא ראה אותו מגיע מולו, אם אכן נפגע על-ידי הטרקטור בהיותו בחיים ועל רגליו; ולא ניתן להסביר מדוע לא סטה הצידה להתחמק מהפגיעה; איש גם לא ראה את המנוח במקום טרם גילוי גופתו. תמיהות אלו, המצטרפות להיעדרה של נתיחה שלאחר המוות, מכוונות למסקנה שגורם המוות היה אחר - התקף לב או גורם טבעי אחר - ולא פגיעה של הטרקטור.
4. בנוסף טוענת ההגנה לאפליה פסולה שבהימנעות מהעמדה לדין של גורמים אחראיים פרט לנאשם 1, מנהל העבודה, באופן המצדיק ביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

דין ומסקנות:

המקצועיות והיעילות שאפיינו את התנהלותם של ב"כ המלומדים של הצדדים אפשרו את מיקודן של המחלוקות, משמרבית העובדות לא היו עוד במחלוקת בתום הבאת הראיות ולאחר קריאת הסיכומים. אתיחס עתה לשאלות אלו, שהן בליבת המחלוקת:

- א. האם מקום מציאת הגופה על-ידי הבוחן המשטרתי הוא מקום פטירתו של המנוח?
- ב. האם נפגע המנוח מהטרקטור בו נהג הנאשם וכך נגרם מותו?
- ג. מהן ההשלכות, ככל שהיו כאלה, להימנעות מניתוח שלאחר המוות בגופת המנוח?
- ד. האם התרשל הנאשם?
- ה. האם נגועה הגשתו של כתב האישום באפליה פסולה, והאם מוצדק לבטלו מטעמי צדק?

מקום פטירת המנוח:

1. הנהג שלום מסר במפורש בהודעתו שהוגשה חלף חקירה ראשית, שראה את גופת המנוח לראשונה "במקום שבו הוא נמצא כרגע" (ת/39), ועניין זה לא אותגר בחקירתו הנגדית.
2. שאוקת בהודעתו שהוגשה חלף חקירה ראשית (ת/40) תאר אף-הוא את מציאות הגופה מאחורי הטרקטור ואת אופן שכבתה, התואם לנראה בתצלומי הבוחן המשטרתי. שאוקת הגיע למקום מציאת הגופה כשביקש לברר מדוע הטרקטור הנהוג על-ידי הנאשם מתמהמה מלחזור מכיוון המשאית. יצוין, שלפי עדותו של שלום ולפי ממצאי הבוחן, לא יכול היה שאוקת לראות את מקום התאונה, ממקום עומדו בחפירה.
3. השכנה גב' רונית פנחס, שגרה מצידו השני של רחוב אחימעץ, ראתה את הטרקטור פונה לתוך השביל

("המעבר"), שמעה את הצעקות "עצור, עצור" ואז ראתה את הנהג (הנאשם) יורד מהטרקטור.

4. לפי דו"ח נט"ן (בת/37) נמצא המנוח בשעה כשגופתו מושחתת ("איבוד צלם אנוש"), ולמעשה לא בוצע בו טיפול - משנמצא כי הלב אינו פועם (אסיסטולה) אושרה הכרזתו כנפטר בשעה 12:15. הפרמדיקית גב' ביידר, שהגיעה למקום בצוות מד"א ורשמה דו"ח, לא נחקרה נגדית לעניין הזזה אפשרית של הגופה, אף שמדובר בנקודה מהותית שבמחלוקת ולא ניתן הסבר מדוע נמנעה ההגנה מלברר עניין זה. כידוע, החקירה הנגדית הינה הכלי המרכזי בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מחקירתו הנגדית של עד בנקודה מהותית, חזקה שתשובות העד לא היו משרתות עניינו (בכפוף לחריגים שאינם מתקיימים בעניינו) (ע"פ 38/61 **יצחק נ' היו"מ**, פ"ד טו, 514, 528; ע"א 260/82 **סלומון נ' אמונה**, פ"ד לח(4) 253, 258; ועוד).
5. השוטר הראשון שהגיע למקום היה רס"מ צחי נתן, שהגיע כבר בשעה 12:14, סמוך לאחר הגעת צוות מד"א. לפי הדו"ח שהוגש בהסכמה, אכן היתה גופת המנוח מאחורי הטרקטור (ת/24).
6. הבוחן כפיר ניסים הגיע למקום התאונה בשעה 12:38, מייד לאחר קבלת ההודעה על האירוע. בהגיעו למקום מצא את הטרקטור שמנועו עדיין פועל ואת גופת המנוח, במקומות שציין בתרשים (לפי סקיצה שערך במקום). לפי מסמכים אלו (ת/16 - ת/20) ולפי עדות הבוחן, וכן לפי התצלומים שצילם (ת/15א) גופת המנוח נמצאה על השביל במרחק מה מאחורי הטרקטור, שעמד אף-הוא על השביל כשחזיתו פונה לכיוון רחוב נטעים, בעליל בדרכו למשאית. כף הטרקטור היתה עמוסה בעפר שהנאשם התכוון לשפכו למשאית.
7. הנאשם בהודעתו מיום האירוע (ת/30) מתאר שהגופה היתה מאחורי הטרקטור, שכובה על גבה, תיאור התואם לתצלומי הבוחן.
8. הנאשם, שלום, שאוקת, השוטר נתן והפרמדיקית לא נשאלו, אף לא טענו, כי הגופה הוזזה ממקומה בפרק הזמן שעבר בין מציאתה לבין הגעת הבוחן ותיעוד מצולם של הזירה.
9. עיון בתצלומים ובחוות דעת מעלה כי אין כל אפשרות שאדם שנפגע פגיעות כמתועד, יוכל עוד לנוע בכוחות עצמו לאחר הפגיעה.
10. מכל המקובץ עולה באופן ברור כי המנוח נפגע ומת במקום המצאות גופתו, על השביל: המנוח, חי או מת, לא היה על השביל כשעבר שם הטרקטור נסוע ושוב קודם למציאת הגופה, ולאחר מציאתה - לא הוזזה על-ידי איש קודם לתיעוד מיקומה בתצלומי הבוחן.

האם נפגע המנוח על-ידי הטרקטור, או תיתכן סיבת מוות אפשרית אחרת?

1. כאמור לעיל, נשללה האפשרות כי גופת המנוח נמצאה על השביל קודם לנסיעה הרלוונטית של הטרקטור: לפחות חצי שעה קודם לאירוע, נהג הנאשם את הטרקטור נסוע ושוב על השביל, כשגם שלום ושאוקת נוכחים במקום. לו היתה הגופה מונחת על השביל, ודאי היו הנאשם ושלום מבחינים בה.

2. החבלות על חזהו של המנוח תואמות לפגיעה בקדמת כפו המשוננת של הטרקטור (תצלומים בת/15א, חוות דעת פתולוגית ת/37 ומשלימה ת/38). אף אם אין זו ראייה חותכת, יש בה כדי להצביע על האפשרות הסבירה היחידה, של פגיעה כזו במנוח.
3. החבלות על חזהו של המנוח הן בגובה של כ-128 ועד ל-145 ס"מ מהקררקע, בעת שהמנוח עוד עמד על רגליו. גובה זה תואם את גובהה של קדמת כפו המשוננת של הטרקטור כשתחתית הכף היא בגובה של כ-40 ס"מ מהקררקע, כגרסת הנאשם (ת/23א', הודעת הנאשם ת/30 ע' 2).
4. איש לא ראה את המנוח במקום התאונה, עד למציאת גופתו. גופתו נמצאה מטרים בודדים מאחורי הטרקטור ובשביל בו עבר, שניות ספורות לאחר מעברו של הטרקטור במקום מציאת הגופה. הגופה נמצאה כשעליה סימני פגיעה ודריסה התואמים פגיעה ודריסה על-ידי הטרקטור. עובדות אלו הוכחו כדבעי, וספק אם קיימת מחלוקת ממשית בנין.
5. באין ראייה ישירה לתאונה, מבקשת התביעה לקבוע כי די בראיות הנסיבתיות שהובאו כדי לקבוע כי המנוח אכן נפטר מפגיעת הטרקטור. מסכת ראיות נסיבתיות נבחנת כידוע במבחן תלת-שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו (וראו למשל ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מ.י.** (2014), ולאחרונה בע"פ 2697/14 **חדאד נ' מ.י.** (2016) בסעיף 71 ואילך לדברי הש' ג'ובראן; ובהתייחס לתאונות ראו גם ע"פ 4498/14 **גרידיש נ' מ.י.** (2015) וע"פ 2619/14 **פלוני נ' מ.י.** (2014)).
6. במקרה דנן, הראיות הנסיבתיות מבוססות ומוצקות, ומובילות למסקנה אפשרית יחידה של פגיעת הטרקטור במנוח וגרימת מותו בפגיעה ובדריסה. לנאשם אין כל הסבר כיצד הופיעה לפתע גופת המנוח במקומה.
7. ההגנה תהתה, כיצד זה לא שמע המנוח את רעש הטרקטור ולא סטה מנתיבו, שעה שאין מחלוקת שהטרקטור נסע במהירות איטית. למהייה זו אין תשובה בחומר הראיות, ותשובות אפשריות הן בגדר השערות בלבד: אולי לא שיער המנוח שהטרקטור ימשיך בנסיעתו אליו ועליו, אולי היה מרוכז במחשבותיו, וכיו"ב. מכל מקום, גם אם נשאר תהייה זו ללא פתרון, אין בה כדי לסדוק את ה"יש העובדתי" המוצק עליו ניתן לבסס מסקנה עובדתית איתנה בדבר מנגנון הפגיעה וגרימת המוות (ע"פ 7443/06 **ארקה נ' מ.י.** (2008)).
8. לנוכח המסקנה המחויבת, שהמנוח היה חי ועל רגליו בעת שהטרקטור נסע לכיוונו, אין לחוש לצירוף מקרים נדיר של סיבת מוות אחרת, כגון התקף-לב או שבץ מוחי, ממש לפני הפגיעה. כך נאמר עוד בע"פ 112/69 **חליחל נ' מ.י.** (1969): "...אל לו, לבית-המשפט, לחוש לאירוע מאורע רחוק, ויוצא דופן העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם בעוד שהעדויות שהושמעו במשפט, ושביית-המשפט מאמין בהן, מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם אינו חף...". דברים אלו הובאו בהסכמה בפסקי-דין רבים וראו למשל ע"פ 8295/11 **שקרא נ' מ.י.** (2013). כן ראו ע"פ 29/79 **סלמן נ' מ.י.** (1979) שם נאמר

ש"אם הוכח למשל שהנאשם ירה את היריות שיכלו לגרום למות הקורבן אין על השופט להפליג למרחקים ולשער שהקורבן מת משבץ-לב, שניה לפני שהכדורים פילחו את ליבו, או שמא איש אחר, בלתי ידוע, ירה בקרבן את היריות הקטלניות".

9. בנסיבות ברורות אלו, אין לתת משקל ממשי לאי-נתיחת גופו של המנוח, והשוו ע"פ 238/79 קוזקוב נ' מ.י. (1980).

האם התרשל הנאשם?

1. הנאשם לא סיפק כל הסבר, כיצד זה לא הבחין במנוח כלל. למעשה, הנאשם חזר וטען כי לא הבחין במנוח או בגופתו עד ששלום צעק לו לעצור. תמיהה זו חזקה במיוחד לנוכח טענת הנאשם - המגובה בממצאי הבוחן - ששדה הראיה שלו היה בלתי-מופרע ושיכול היה לראות הולך-רגל גם במרחק של כמטר בלבד מהטרקטור.
2. בנסיבות העניין מצביעות הראיות הנסיבתיות על-כך שהנאשם חייב היה לראות את המנוח, לו היה ער למתרחש בסביבתו ומביט סביב וקדימה, בפרק הזמן בו עשה המנוח את דרכו ונקלע לנתיב הטרקטור.
3. הנאשם אמר שהוא ידע היטב שהולכי-רגל מסתובבים בשטח ועושים שימוש בשביל, כך שמחדלו חמור אף-יותר: ידיעה זו מחייבת יתר וכפל זהירות.
4. לנוכח דבריהם של שלום ושל שאוקת, המתיישבים זה עם זה (וכשההגנה אינה טוענת נגד מהימנותם), אני קובע כי בעת נסיעת הטרקטור על השביל, טרם ובעת הפגיעה במנוח, היה שאוקת באזור החפירה, מרוחק מהטרקטור הנוסע, ובוודאי שלא יכול היה להרחיק הולכי-רגל או להזהיר את הנאשם. הנאשם נסע אפוא בטרקטור הכבד והמסוכן, בסביבה בה נעים גם הולכי-רגל, ללא מכוון.
5. אני מוצא אפוא כי הנאשם התרשל בנהיגתו כשנהג בטרקטור במקום בו עוברים גם הולכי-רגל, כשאינו נותן דעתו על-כך, ולא שם לב לדרך.
6. התרשלות זו הובילה ישירות לפגיעה במנוח וגרמה למותו.

האם נגועה הגשתו של כתב האישום באפליה פסולה, והאם מוצדק לבטלו מטעמי צדק?

1. אזכיר קביעתי לעניין העובדות שאינן במחלוקת: גדר האתר נפרצה, ותנועת כלי הרכב וכלי העבודה התקיימה בסמיכות מסוכנת לשימוש הולכי הרגל בשביל. אמנם, יחד עם הנאשם עמד לדין גם מנהל העבודה, אך תוהה ההגנה: מה עם יתר הגורמים האחראיים - מנהלים, מפקחים ואנשי רשות?
2. "אכיפה בררנית" אכן מהווה את אחד מהביטויים המרכזיים של דוקטרינת ההגנה מן הצדק. מבלי להלאות בסקירת תולדותיה ומהותה של הגנה זו, אזכיר כי בהתאם לדוקטרינה, רשאי בית המשפט לבטל כתב אישום כאשר מדובר באכיפה בלתי שוויונית של הדין, העשויה לבוא לידי ביטוי, בין היתר, בהגשת כתב אישום נגד אחד ובהימנעות מהגשתו נגד אחר, באותן נסיבות. ואולם, החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת, בהכרח, על קיומה של אכיפה

בררנית. על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין החשודים המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית, מטרה פסולה, וכיו"ב (ע"פ 7659/15 **זירר הרוש נ' מ.י.** (2016)); ע"פ 1151/15 **שולי נ' מ.י.** (2016)).

3. ודוק: הטוען לאכיפה בררנית אינו חייב להצביע על מניע פסול, העומד ביסוד החלטתה של הרשות בנושא ההעמדה לדין, וגם אם הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלות מעין זו להיות נגועה באפליה פסולה (ע"פ 6833/14 **נפאע נ' מ.י.** (2015)); ע"פ 5975/14 **אגבריה נ' מ.י.** (2015), פסקה 30 לדברי הש' ברק-ארז; ע"פ 459/12 **אמארה נ' מ.י.** (2013), פסקה 42 לדברי הש' ארבל; דפנה ברק-ארז "אכיפה בררנית: מן הזכות לסעד" **הסנגור** 200, 14, 16 (2013); משה כהן-אליה "על היסוד הנפשי ביסוד איסור האפליה בפסיקת בית המשפט העליון: כוונה, אדישות, תוצאה?" **משפט וממשל** יז 147 (2016)). אולם, גם אם קיימת אפשרות שהחלטה של הרשות בדבר העמדה לדין תיחשב כאכיפה בררנית, הגם שהתקבלה בתום לב - תהא זו נדירה (**אגבריה** הנ"ל, פסקה 5 לדברי הש' ברון, על האסמכתאות המובאות שם).

4. שיקול דעתה של התביעה בשאלת ההעמדה לדין הוא רחב, גם אם עליה להפעילו בצורה שוויונית ככל הניתן (**זירר הרוש** הנ"ל, פסקה 35). על המבקש לטעון לקיומה של אכיפה בררנית להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט. גם אם הוכח קיומה של אכיפה בררנית, הרי שסעד קיצוני בדמות ביטול כתב האישום, שמור למקרים חריגים ביותר, בהם לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חריפים פחות, כגון תיקון כתב האישום, או הקלה במידת העונש (**זירר הרוש** הנ"ל, שם, על האסמכתאות המובאות שם).

5. במקרה דנן לא ברור כלל כי אכן שגתה התביעה בהימנעותה מהעמדה לדין של אחראים נוספים, שכן התשתית הראייתית שהוצגה - הגם שמספיקה לקביעות היפות להליך זה בלבד - אינה מחייבת בהכרח מסקנה לפיה קיים היה סיכוי סביר להרשעתם של אחרים. קל וחומר, שלא הועלתה טענה בדבר מניע פסול או חוסר תום-לב בפעולת התביעה.

6. יש לדחות אפוא את טענת האפליה הבררנית ואת עתירת ההגנה לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. עם-זאת, לממצאים הרלוונטיים בדבר קיומו של מצב 'מזמין אסון' שנוצר על-ידי גורמים אחרים, ודאי שניתן משקל הולם בשלב גזירת הדין.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בצירוף סעיפים 40 ו-64 לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ו, 22 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.